

Hvis en voldsforbryder i 20 minutter tæver, slår og sparker løs på et fuldstændig uskyldigt menneske, han aldrig har set før, får han typisk 1 års fængsel efter gældende retspraksis. Hvis han gør det i 22 minutter, vil han få 13 måneders fængsel. Efter justitsministerens forslag vil den, der kun gør det i 20 minutter, stadig væk kun få 1 års fængsel, mens den, der gør det 2 minutter længere, går fra de 13 måneder til 25 måneder, altså 1 år mere.

Det er det, der er det fuldstændig urimelige. Alle, der er nede på 1 års straf eller derunder, og som laver utrolig grov og urimelig vold, får ikke 1 minuts længere straf, end de får i dag. Det er sandheden.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg skal først sige til fru Margrete Auken, at når det drejer sig om anklagemyndigheden, har jeg bedt Rigsadvokaten om at undersøge baggrunden for, at den ændring, der blev lavet i straffeloven i 1994 i forbindelse med Folketingets behandling af den daværende justitsministers forslag til et samlet voldsinitiativ – altså de ændringer, der skete med indføjelser af § 246, om, at gentagelsestilfælde skal domfældes med 1/3 hårdere straf – ikke rigtig bliver fulgt. Alt tyder nemlig på, at der ikke er domfældt efter § 246 i de tilfælde, hvor gentagelsestilfældesagerne for vold har været for domstolene. Derfor har jeg nu bedt Rigsadvokaten om over for anklagemyndigheden at gøre gældende, at de skal påberåbe sig anvendelsen af § 246, når der er gentagelsessager, hvor en voldsforbryder har haft et tilbagefald og atter udviser en voldelig adfærd.

Det er ikke ensbetydende med – vil jeg tro – at domstolene ikke har lagt Folketingets ændringer i straffeloven til grund for selve dommen. Man har blot ikke skrevet i dommen, at der er domfældt efter den paragraf.

Nu sikrer vi os, så vi både fra regeringens og Folketingets side kan følge, hvad effekten er af de ændringer, som Folketinget vedtager, samt kan se, hvordan de slår igennem ved domstolene. Og det har i høj grad også det i sig, at vi nu meddeler anklagemyndigheden, at de i gentagelsestilfælde skal påberåbe sig, at det fremgår, at der domfældes på baggrund af Folketingets indføjelser af § 246.

Men at anklagemyndigheden i det hele taget skulle have et ansvar for, at straffene ikke er hårde nok, og at man ikke kommer op i nærheden af den øvre ramme, når vi taler om de besti-

alke tilfælde, så udvikles der jo . . . nå, det lå måske ikke i fru Margrete Aukens spørgsmål? Det var derimod ankemuligheden, det, at man skulle anke fra første til anden instans for at få domstolene til at skærpe straffen!

Dér er anklagemyndigheden selvfølgelig tilbageholdende, for man kan jo ikke prøve alle sager. Der udvikles over tid en vis praksis hos domstolene, og hvis sagerne ligger nogenlunde inden for domspraksis, ja, så vil det være vanskeligt for anklagemyndigheden at gå videre til næste instans. Og det er vel baggrunden for, at anklagemyndigheden er tilbageholdende.

Her er det, regeringen siger: Selv om praksis i de meget bestialske voldstilfælde – som vi heldigvis har få af, men som er der – har udviklet sig, som den har, kan vi ikke forvente, at domstolene af egen drift ændrer den praksis. Her er det nødvendigt med en lovændring for at opnå et skift i praksis.

Så skal jeg sige til hr. Helge Adam Møller, at det er klart, at med en ændring i straffelovens bestemmelser vil domstolene, om jeg så må sige, tage det til efterretning og også få dem indpasset i forhold til de domme, der ligger under 1 års fængsel, sådan at man ikke kommer til at opleve store spring fra alt under 1 år, mens der så i øvrigt ikke er afsagte domme på mellem 1 og 2 års fængsel.

Dorte Bennedsen (S):

L 144 om styrkelse af offerets retsstilling og L 145 om grov vold og besiddelse af ulovlige knive udgør sammen med den massive sociale indsats, som vi netop har drøftet, de tre ben i regeringens strategi mod volds kriminalitet. Og de er i øvrigt en fortsættelse af regeringens initiativer fra 1993.

At blive udsat for forbrydelse, hvad enten det så er vold, eller det er andet overgreb, er en overordentlig traumatisk oplevelse. Hovedsigtet må selvsagt være at bekæmpe den slags forbrydelser, men i det omfang de alligevel finder sted, må indsatsen rette sig mod at hjælpe ofrene.

Forslaget om, at ofre som udgangspunkt skal have bistandsadvokat, og at pårørende til dræbte ofre skal have udvidet mulighed for advokat, oplever vi som ret og rimeligt, og det gælder også de andre forslag. Nok løser forslagene ikke ofrenes egentlige problem, men de giver dem dog den bistand, som gør, at de ikke føler sig totalt oversete og glemte.